

CAFÉ-BILJART SAN REMO

Café-biljart San Remo

Het jubileumboek

Onder redactie van Gerben H. Zalms

Uitgeverij De Lente

West-Woensel

2022

Coverontwerp: O.B. Kunst

ISBN 9789464485554

© 2022 bij de individuele auteurs

Inleiding

In 2020 bestond Café-biljart San Remo 50 jaar. Dat wilden we groots vieren met een reünie en een jubileumboek. Door de corona-pandemie kon de reünie niet doorgaan en heeft de publicatie van het jubileumboek vertraging opgelopen. Maar aangezien West-Woensel het land van de begrensde onmogelijkheden is, is dat boek er nu uiteindelijk toch van gekomen. Het café zelf bestaat niet meer, op de plaats van het café is inmiddels een specialist in paneermeel gevestigd – de verhipstering gaat ook aan West-Woensel niet voorbij.

Helaas is stamgast Bert van den Helder overleden, hij heeft nog wel een verhaal voor deze bundel kunnen schrijven. Aan hem dragen we het jubileumboek op en heffen we het glas. Proost Bert!

Er is in die 50 jaar veel gebeurd, veel meer nog dan de anekdotes die in dit boek door de stamgasten zelf zijn opgeschreven. Ook hebben we foto's opgenomen van de stamgasten in hun al dan niet natuurlijke habitat.

Dit boek is de ultieme herinnering aan een van de spraakmakendste cafés van de BeNeLux. Hopelijk komen we elkaar nog eens tegen en dan halen we herinneringen op aan de San Remo. Dan proosten we, dan lachen we, dan huilen we. Café-biljart San Remo heeft bestaan, daar zijn we zeker van. Maar Café-biljart San Remo zal nooit meer terugkomen.

*Gerben H. Zalm*s

Adrie Vermetten

Vandaag is het weer zo'n dag dat Adrie Vermetten op zijn praatstoel zit. 'Vrienden,' zegt hij tegen Marino van Liempt, Kick van Drunen, O.B. Kunst en Arend-Jan van Gestel, 'vrienden, ik heb jullie nog nooit verteld over de wandeling die Sandrelle Potvin, Lidwien van Meggelen, Dolores Gertweger en Demelza Voikonen eens samen ondernomen hebben. Echt waar. Jullie zullen vast denken dat ik iets ga zitten verzinnen, maar wat ik nu ga vertellen is werkelijk waar echt gebeurd.' Hij gebaart Fred de glazen vol te tappen. Een verhaal was voor Adrie altijd een geheimzinnig geheel van feiten en fictie. Hoe meer hij benadrukte dat het echt gebeurd was, hoe groter de kans dat het compleet uit zijn duim gezogen was. De kleine met bier gevulde oogjes van Adrie beginnen extra te glinsteren. Hij schuift eens wat heen en weer op zijn kruk. 'De wandeling van Sandrelle, Lidwien, Dolores en Demelza zal ooit uitgroeien tot mythische proporties. Maar je weet dat het hier in de San Remo begonnen is.'

'Ha!' roept Brod uit, 'het verhaal begint hier. Maar begon het niet bij de wandeling?'

'De wandeling begon bij de wandeling,' antwoordt Adrie, 'het verhaal begint hier.'

Kick haalt zijn schouders op en giet stiekem een scheut jenever van zijn zakflacon in zijn bier. Niemand ziet dat, niemand behalve Adrie. 'Het is het verhaal van een wandeling waarin geen enkele zakflacon jenever in voorkomt,' zegt hij. 'Maar het is een realistisch verhaal. Het is de waarheid.'

Een verhaal dat gebaseerd is op de realiteit is meestal geen goed verhaal. De realiteit kent geen verbeeldingskracht of fantasie. Een verhaal is pas een goed verhaal als het door een fantasierijke geest verzonnen is. De werkelijkheid is de werke-

lijkheid. Adrie kijkt naar Marino en zegt: ‘De waarheid zal ik vertellen, Marino, met woorden die verwijzen naar de werkelijkheid. Woorden die betekenis geven aan de wereld.’

‘Schiet nou maar op met die wandeling,’ zegt Brod. ‘En gaan ze elkaar dan ook nog vingeren of zo?’

‘Okee dan,’ zegt Adrie en hij neemt een grote slok van zijn bier. ‘Sandrelle, Lidwien, Dolores en Demelza hadden afgesproken een flinke wandeling te maken. Door het bos. Om te picknicken bij het Violieren-vennetje. Want af en toe een wandeling maken is goed voor een mens. Gezonde boslucht inademen is gezond voor de longen. “We moeten het gewicht eerlijk verdelen,” had Dolores voorgesteld, “als we allemaal iets dragen, dan komt niemand iets te kort.” Dolores had alles ingekocht. “Mijn auto staat hier voor de deur met alle spullen die we nodig hebben.” De dames gingen naar buiten om de auto uit te laden. Vier klapstoeltjes, een campingtafeltje, een parasol en vier traytjes bier. “We moeten het gewicht eerlijk verdelen,” zei Sandrelle. “Precies wat ik net ook zei,” zei Dolores. “Dan stel ik het volgende voor,” zei Demelza terwijl zij haar wijsvinger opstak, “Sandrelle neemt twee stoeltjes, Dolores een stoeltje en het tafeltje, Lidwien een stoeltje en de parasol, en ik neem het bier mee.” De overigen keken Demelza een beetje raar aan, alsof ze gek geworden was. Want het bier was het zwaarst van al. Demelza pakte de traytjes bier en beende met grote stappen de straat uit, op weg naar het bos. De drie achtergebleven dames haalden hun schouders op en pakten de overige spullen. Demelza liep sneller dan haar vriendinnen, die haar al snel uit het oog verloren waren. Na een tijdje wandelen kwamen de drie vrouwen Demelza tegen. Ze zat bij een open plek in het bos op een boomstronk en dronk een biertje. “Vriendinnen,” zei ze, “ook een biertje?” Daar zeiden de dames geen “Nee” tegen. Ze klaptten de stoel-

tjes, het tafeltje en de parasol uit. Na een paar biertjes besloot Demelza dat het tijd was om verder te gaan. Ze pakte de overgebleven traytjes bier op en speerde er vandoor. De klapstoeltjes en zo voelden ineens een stuk zwaarder dan ervoor... Maar een eind verderop zat Demelza weer te wachten op haar vriendinnen. Weer gingen ze zitten, weer dronken ze een paar biertjes. Weer stapte Demelza als eerste op en weer voelden de stoeltjes, het tafeltje en de parasol zwaarder dan daarvoor. Dit herhaalde zich een aantal maal. Aan het eind van de dag had Demelza niets meer te dragen, want het bier was op. De terugweg was voor haar heel simpel, terwijl Sandrelle, Dolores en Lidwien zich een breuk sjouwden aan de spullen. "Die Demelza is helemaal niet zo dwaas als we dachten," zei Lidwien, "want wat zwaar leek, werd steeds lichter. Terwijl onze spullen in eerste instantie niet zo zwaar leken, maar toch steeds zwaarder werden."

'Ze hebben elkaar helemaal niet gevingerd,' roept Brod teleurgesteld uit.

'Het is een waar verhaal,' zegt O.B. Kunst. 'Maar waargebeurd?'

'Dat maakt helemaal niet uit, Obbe,' zegt Adrie, 'een waar verhaal is een waar verhaal.'

S.H. Keukenmeester

Anne-Marie Maartens

Met een pijnlijk gezicht schopte Anne-Marie Maartens haar naaldhakken uit. Aan de linkerkant van haar voet zat een gigantische blaar. Ze keek even in de spiegel, zag ondanks alle schmink alleen maar vermoeidheid en greep naar haar kimono. Nog voor ze die om zich heen had kunnen trekken, ging de deur van haar kleedkamer, niet meer dan een veredelde bezemkast, open en stond Brod Buwalksi voor haar neus. Ze had hem al in het publiek zien zitten, met naast zich een man die ze niet kende. Een doodgewone, degelijk uitziende man met een zwarte lok die steeds voor zijn ogen viel. Hij leek haar met zijn diep donkerbruine ogen uit te kleden.

‘Ik heb iemand meegenomen aan wie ik je wil voorstellen.’

Brods accent was hopeloos. Nog erger dan dat van haar. Ooit, nog niet eens zo lang geleden, maar het voelde als een mensenleven, had hij haar weggehaald van de oneindige Russische bodem wat toen Sovjet-Unie was en haar een gouden toekomst beloofd. Eén van zijn Russische bruiden. Een man had hij ook al voor haar, een eenzame stakker die geen sjoegie had van hoe je met vrouwen om moest gaan. Een goed gesprek zat er niet in, ook niet tussen de lakens en Anne-Marie was echt wel gewend daar een ander soort gesprek aan te knopen. Binnen drie maanden was ze gevluht. Brod was laaiend geweest, had haar bont en blauw gemept, maar was vervolgens wel zo aardig geweest haar elders onder dak te brengen. In een grote schuur in het lege Flevolandse land. Dacht ze eerst dat ze werd ingehuurd om bloembollen in te pakken, al snel bleek dat er mannen waren die liever haar uitpakten. Ook goed, Anne-Marie was een overlever. En na de schuur – blijkbaar had ze een goede reputatie opgebouwd – volgden de Wallen in Amsterdam, waar Jan Kremer op een

dag voorbijwandelde, haar lange, slanke benen zag en bedacht dat hij wel een danseres in zijn café San Remo kon gebruiken.

Ze was een goede danseres. Vooral sinds Jan een paal had gemonteerd. Ze danste drie dagen in de week, Sandrelle Potvin de andere drie dagen. Alleen op zaterdag bestierden ze samen het podium.

Maar nu was het vrijdag. Brod stond in de deuropening en bekeek haar schaars bedekte décolleté. Schielijk trok ze de kimono om zich heen.

‘Wie is het vandaag?’

‘Valerio Danza. Niet gelijk lachen Anne-Marie. Het is een geschikte vent.’

‘Hij ziet er niet uit als een Valerio Danza.’

‘Hij kan jouw toekomst zijn schatje. Weg hier uit San Remo. Een saaie, degelijke ambtenaar, brood op de plank.’

Ze duwde hem opzij en ging aan haar kaptafel zitten. ‘Ga mijn kleedkamer uit Brod, ik geloof niet meer in sprookjes.’

Met een vette grijns op zijn gezicht stapte Brod achteruit, de gang in. De deur liet hij open. Net wilde ze opstaan om hem te sluiten, toen ze een arm zag die Brod opzijschoof, een arm met een man eraan die haar kleedkamer inkwam en haast geruisloos naar haar toeliep. Bordeelsluipers, oordeelde ze met een schuin oog.

‘Anne-Marie Maartens.’ Een zachte, warme, donkere stem. Ze keek naar hem op, had de neiging om de zwarte lok voor zijn oog weg te schuiven. Haar kimono viel open. Bijna naakt en kwetsbaar stond ze voor hem. Haar onderlip trilde. Ze kreeg kippenvel. Dit was hem, de man van haar dromen, de man voor wie ze was vertrokken uit Rusland. Zijn lippen op de hare, zijn handen onder haar kimono. Een man van weinig woorden en veel snelheid. De kaptafel viel om. Potjes kletterden op de grond. Anne-Marie hoorde en zag niets meer, ze